

Maigret en de slapeloze vlieg

Ik kan de slaap niet vatten. Waarom, dat doet er nu niet toe; laten we het houden op de nasleep van de 5-1 tegen Spanje. Ik lees een oude Maigret.



Fantastische boeken zijn dat nog steeds: nauwelijks geda-teerd –de verhalen spelen nu eenmaal vijftig jaar geleden-, een heerlijk laag maar niet traag tempo, geloofwaardig, menselijk. Door de pagina's heen zie ik de oude zwart-wit beelden met Jan Teulings als commissaris Maigret, die

met zijn inspecteurs Torrence, Lucas, Janvier en Lapointe ieder mysterie binnen 120 pocket-pagina's oplost.

Rond mijn bedlampje vliegt luid brommend een vlieg. Af en toe gaat hij even in een hoek op de muur zitten, vijftig centimeter boven mijn kussen, vliegt dan weer naar de lamp. Hij kan zeker ook niet slapen. Wat zou er in zijn hoofd omgaan? Je weet het niet. Net zomin als hij dat van mij weet, tenminste dat denk ik.

Om van het gezoem af te zijn doe ik het licht uit. En een half uur later weer aan, want de slaap wil nog steeds niet komen. Vlieg zit in zijn hoekje op de muur, hem is het blijkbaar wél gelukt in slaap te raken.

'Welterusten, vlieg'. Ik lees nog een uurtje en dan vallen ook mijn ogen dicht. Aan de oplossing van het raadsel van de drie weduwen kom ik net niet toe.

's Morgens is vlieg er niet meer. Zachtjes, zonder brommen is hij weggevlogen. Om mij niet wakker te maken.

Otterlo, 14 juni 2014